

AZ ÁRPÁDFÖLD - CINKOTA - MÁTYÁSFÖLDI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

IV. ÉVF. 2. SZÁM

2002. ÁPRILIS - AUGUSZTUS

Mindennapi kenyerünk

*"Azért azt mondom nektek: ne
aggodalmaskodjatok a ti éltetek felől."
(Máté ev.6:25)*

Egyik reggel a rádióban aggodalmaskodó emberek nyilatkoztak a búza terméséről, a nyári aszályról, a nagy melegekről, a várható idei termésről. Mi, városi emberek, észre sem vesszük, hogy kenyerünk biztosítása milyen nagy erő-feszítéseket követel. A nyár inkább csak a vakációt, pihenést, szabadságra menetelt jelent. Elfáradtunk, alig várjuk a szabadság pihentető napjait. Ez alatt az aratási munkák folynak. Készül a kenyérnekvaló.

A Biblia is beszél aratásról. Azt üzeni, hogy Isten az "aratásnak heteit megőrzi számunkra" (Jeremiás 5:24). A

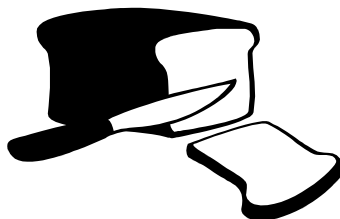
termés mennyisége és minősége nemcsak a mi szorgalmunktól függ, hanem az Ő szándékától is. Van, amikor elveszi a sokat, mert csak a mi erőnkben bízunk. Máskor meg, irgalmasságából megajándékoz érdemeink felett is. Ilyenkor az aratók örömmel és hálaadással végzik fásasztó munkájukat.

Ne aggodalmaskodjatok! - mondja Jézus a "Hegybeszéd"-ben. Pedig mi aggodalmaskodunk! Van is miért. Nem elég a pénzünk, az egészségünk, az erőnk, a tudásunk. Kevés a türelmünk, a bennünk levő szeretet, az áldozatkészség. Mindenből több kellene. Testi és lelki kenyérből is. Jézus pedig felel: ne aggodalmaskodjatok a ti éltetek felől! *"Mert, jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mindezekre szükségetek van."* (Máté ev.6:32) Akkor hát hol a baj? Ha a mi Urunk tudja, hogy mire van szükségünk, akkor

minek az aggodalmaskodás? A baj a bizalmatlanság miatt van. Háttha Isten mégis elfeledkezik rólunk és nem adja meg azt, ami hiányzik. Ő pedig így felel: *„Hát elfeledkezhetik-e az anya gyermekétől, hogy ne könyörüljön méhe fián? És ha elfeledkeznének is ezek: én tovább el*

nem feledkezem.” (Ézsaiás könyve 49:15)
Ezért van mindennapi kenyertünk.

Bíró Ferenc

A megszegett kenyér

Meghal a búzaszem. Aranykalász
sarjad szívéből. Kaszasuhanás
Halál, melyet megint halál követ:
a cséplőgép ... kemény malomkövek ...
az erjedés ... a tűz ... a fájdalom ...
És most fehér kenyér az asztalon.

A szenvedések útján ím, felér
a Kopynyák hegyének asztalára
és vár reánk a megszegett kenyér.
Mi, akik epedünk és éhezünk,
kinyújtjuk érte elaszott kezünk ...
égi erőt, új életet nyerünk
és üdvösség az, amit érezünk.

Túrmezei Erzsébet

Amikor a lelkész „koppanik”

Minden pályakezdő tele van álmokkal. Pláne akkor, amikor csak hetek választják el a „nagybetűstől”. Ez alól a lelkésztanonc teológus sem kivétel.

Én is elképzeltem előre sok mindent, abból, ami rám vár. 23 évesen az embernek már kialakult képe van, látja a jövőt és benne önmagát. Már rég nem az volt a kérdés számomra, hogy „mi leszel, ha nagy leszel?”, hanem inkább az: „milyen leszel, ha pap leszel?” És jött a mély víz! És az első „koppanások”. Sorra dőltek össze a naiv álmok, a gyermeki elképzelések. Utólag már belátom, ez nem is baj. Nem kár egyikért sem! Az igehirdetéshez éreztem főleg elhivatást. Az első álmom az volt, hogy igazi prédikátor leszek. Csak úgy szónokolok majd Arany-szájú János módjára a szószékről!

Elérkezett 1998. augusztus 15-e. Az első munkanap életem első munkahelyén, a gyülekezetben, ahova káplánnak helyeztek.

Principálisommal, papi főnökömmel való beszélgetés után bekéredzkedtem hatalmas templomunkba, ahol majd szolgálhatok az isteni ígével. Imámat egy apró, tömzsi, idős bácsi zavarta meg, aki bebotorkált a szent helyre és borgőzös hangon szólított le. Teljesen részeg volt, sohase jőzanodott ki. Dőlt belőle a szó; megtudtam, hogy ő itt volt egyházi; sokat tett ezért a gyülekezetért és

templomért; itt lakott szemben; s még mindig itt érzi magát a legjobban.

Ha egyszer már ilyen kedvesen bemutatkozott, és folyamatosan fogta a kezemet, akkor már én sem tehettem mást: - Én volnék az új segédlelkész!

A bácsi egy pillanatra megdermedt, no meg a levegő is körülöttünk. Ez a mindeddig értelmetlen dolgokat hablatyoló kisöreg egy mondat erejéig csodálatosan kijőzanodott, s csak ennyit mondott: - Tisztelendő úr, ugye felsegít majd az utcán, ha elesem?

Így lett egy álommal kevesebb, rögtön az első napomon. Ez a mondat engem is kijőzanított: rájöttem, hogy az igehirdetés tulajdonképpen sose jelent mást, mint-hogy egy rászoruló, szerencsétlen sorsú embert „felsegíték” ha „elesik”.

A másik szerepálmom a hittan tanításával kapcsolatban született meg bennem. Elhatároztam, hogy szigorú és következetes tanár leszek, aki kézben tartja az osztályait. Ám éktelen rosszaságú - igaz, kivételesen okos - gyermekeket kaptam csoportként. Jó néhányszor „kiakasztottak”, ahogyan azt mondani szokás. Ilyenkor bizony én is leordítottam őket keményen. Elvégre - megfogadtam - szigorúnak kell lennem. Végül egy kislány törte szét ezt a naiv és eltűzött vágyamat, s egyben magamhoz is térített. Minden hittan elején imádsággal kezdtünk, de

nem akartam a sablon-imákat mondani. Azt sem akartam, hogy csak én imádkozzam. Így alakult ki az a rend, hogy minden órára egy diákom készült rövid fohászkodással. Be is vált a terv, egészen „klassz” imádságok születtek. Aztán rákerült a sor a kislányra. Megvolt a jelentés, összekulcsolódtak a kezek és vártuk Dóri otthon megírt szavait. Ő el is kezdte: -Istenem add, hogy Micimackó ma találkozzék Malackával. Mi, gyermekek, pedig jók legyünk, és ne idegesítsük fel a papokat! Nem bírtam nevetés nélkül. Ez a kislány rádöbentett: minden másnál fontosabb a gyermek felé sugárzó szeretet. Azóta ugyan elég „lazák” az óráim, de legalább élvezzük a hittant.

A harmadik álmom az volt, hogy kiváló lelkigondozó leszek, figyelmes beszélgetőpartner, empatikusan meghallgató „gyóntató”. Ezt egy telefonbeszélgetés igazította ki bennem:

-Halló! Tessék! Itt a Lelkészi Hivatal.

-Halló! XY vagyok.

-Jó napot kívánok! Én meg a segédlelkész vagyok. Tessék parancsolni! Miben segíthetek?

-Köszönöm, tisztelendő úr, ha tudna.

-Biztosan. Tessék mondani nyugodtan!

-Egy nagy gondom van, illetve egy kérdésem.

-Remélem tudok rá válaszolni.

-De biztos, hogy nem zavarom?

-Nem, éppen ráérek. Tessék csak kérdezni.

-De lehet, hogy apróságnak tűnik. Nem is tudom, lehet-e ilyet kérdezni?

-Persze, mindent.

-Furcsa lesz hallani!

-Semmi baj, csak tessék már mondani!

-De ezt olyan nehéz így telefonon!

-Vagy úgy! Ha az úgy jó önnek, találkozhatunk személyesen is, és megbeszélhetjük a problémát, ha nem jó így telefonon!

És így tovább. Tíz percig győzködtük és nyúztuk egymást. Csak nem akarta kibökní a testvér a problémáját. Ő szabadkozással, én pedig egyre fokozódó idegességgel vártam, mi lesz végre ebből. Biztos nagy lehet a probléma, hogy nem tudja így elmondani. Talán éppen velem van baja, és nem tudja hogyan kezdjen bele, hogy meg ne sértsen. Aztán végre.

-De biztos, hogy kérdezhetek valamit?

-Tessék, csak nyugodtan!

-Na jó! „*Jézus feltámasztotta: öt betű, a középső Z*”?

Kínomban elnevettem magam. LÁZÁR - feleltem artikulálatlan hangon, és letettem a kagylót. Percekig kacagnom kellett. Nem a telefonálón és az ő „baján”, hanem magamon és a helyzeten. De azóta tudom, hogy a lelkigondozónak a „problémákat” is el lehet, szabad mondani, nem csak az igazi gondokat.

(A cikket a Mesélő MILLENNIUM c. lap 2002 március-április-i számából vettük)

Hírek gyülekezetünk életéből

Március végén voltak a húsvéti ünnepeink. A készülést Passiójáték előadásával kezdte a fiatalok, majd egy hétig minden este istentiszteletre hívogatott a harang. Az Ünnep szépsége, áhítata és öröme tette áldásossá az istentiszteleteket.

Április:

7. Konfirmációi ünnepély Mátyásföldön.

Délután Gitáros istentisztelet. Igehirdető: Lakatos Zoltán okányi lelkipásztor.

14. Árpádföldön volt konfirmációi ünnepély.

Mátyásföldön Szegedi László erdélyi (Kőhalom) lelkipásztor volt az igehirdető.

Május:

5. Gitáros istentisztelet. Igehirdető: Szabó Zoltán zuglói beosztott lelkipásztor.

6. Elkezdődött az árpádföldi gyülekezeti terem építése.

10. Baptista gyülekezettel közös ifjúsági óra Cinkotán.

13-18. Evangélikációs esték a mátyásföldi templomban.

19-20. Pünkösdi ünnep.

26. Gyülekezeti nap. Ifjúsággal közös szeretetvendégség.

Június:

2. Gitáros istentisztelet. Igehirdető: Szigheti János Újpest-újvárosi lelkipásztor

16. Gyülekezeti imnap.

29. Legfiatalabb ifjúsági csoport mátraházai csendesnapjai .

Július:

1-2. Fiatalok mátraházai csendesnapjai.

22-27. Fiatalok csendeshete Berekfürdőn.

Augusztus:

1-2. Megjavították a mátyásföldi templom tornyát, melyben a vihar kárt tett.

4. Gitáros istentisztelet. Igehirdető: Némedi Gusztáv III. éves teológus.

Júniusban elkezdődött árpádföldi gyülekezeti házunk építése, akik arra járnak, tanúi lehetnek az épület gyors „növekedésének”. Minden reményünk megvan arra, hogy szeptemberre már tető alá kerül az épület. Persze, ez még csak a „szerkezetkész” állapot. Ennyire futja a pénzünkből. Eddig több mint 3 millió Ft-ot költöttünk el. Tetővel együtt meg lesz a négy is!

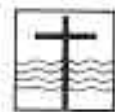
Minden adományt szívesen veszünk az építés folytatásához, melyet a KESKENY ÚTON ALAPÍTVÁNY számlájára lehet befizetni.

Az alapítvány számlaszáma: **11716008-20161884**

Az épülő árpádföldi gyülekezeti terem 2002. június végén.

Kereszttségben részesültek:

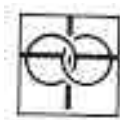
Szücs Attila (felnőtt keresztelés)
 Vizvári Bence Zsolt
 Baski Boglárka
 Stupek Katalin
 Dálnoky Zsófia
 Orosz Vivien
 Orosz Dennis
 Kunszt György
 Lázár Máté
 Jakab Márton Zoltán
 Póth Andrea Mária
 Nagy Patricia
 Horváth Brigitta
 Horváth Nikoletta
 Horváth Attila (felnőtt keresztelés)

Csényi Fanni Lea
 Batiz Marcell
 Szabó Áron
 Vidus Jázmin Dóra
 Kovács Attila (felnőtt keresztelés)
 Pázmándi Jenő
 Pázmándi Melinda
 Schermann Fruzsina
 Siska Fédra Fanni
 Kövesdi Boglárka
 Csilling Bálint
 Dorner Dénes
 Dorner Ildikó
 Dorner Bernadett

Konfirmáltak:

Réti Lili
 Zámbó Szabina
 Beleznai Anna
 Puzder Tímea
 Buhály Nikoletta
 Derecskei Adrienn
 Lerch Júlia
 Pázmándi Júlia
 Vendégh Ádám
 Nagy Balázs

Földi Péter
 Schwedics Gábor
 Szabó Orsolya
 Török Kovács Krisztina
 Czakó Réka
 Póth Andrea Mária
 Kovács Attila (felnőtt konfirmáció)

Házasságkötések:

Barta László és Fényes Hajnalka
 Molnár Gábor és Kovács Annamária
 Nagy Károly és Zolnai Katalin
 Bíró Botond és Ibrányi Edit

Vásárhelyi Viktor és Borsós Beáta
 Hernádi András és Sinka Mária
 Tóth Csaba és Juhász Tünde

Halottaink:

Mester Andrásné	94 éves	Szentgyörgyi Sándor	84 éves
Deáki Miklósné	81 éves	Csák Gyuláné	77 éves
Török Zoltán	71 éves	Kiss Sándorné	78 éves
Tihany Istvánné	72 éves	Tamás Jánosné	65 éves
Varga Gézőné	85 éves	Bárdi Miklós	75 éves
Szolnoki Zsigmond	85 éves	Mészáros Gyuláné	95 éves
Dányi Imre	92 éves	Szathmári Zsigmond	68 éves
Ötvös Gábor	22 éves	Guthi Sándorné	82 éves
Irházi Mihályné	83 éves	Nagy Sándor	64 éves
Paulik József	82 éves	Sahin Tóth Zoltán	33 éves
Finta Sándorné	68 éves	Jónás Sándor	75 éves
Milei Árpádné	63 éves	Jersabek Károlyné	70 éves
Szegvári Rezsőné	89 éves	Mahler Ferencné	80 éves
Bartos Istvánné	71 éves	Rizmayer Gábor	42 éves
Kiss Gyuláné	82 éves		

Gyülekezeti nap

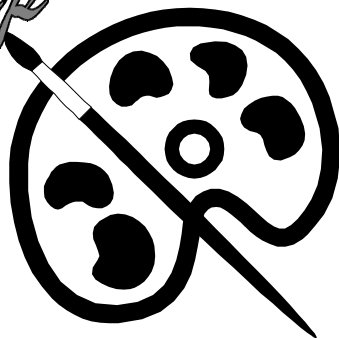
Május 26-a egy újabb emlékezetes nap volt gyülekezetünk életében. Kicsik és nagyok, fiatalok és idősek, együtt ültük körül a mátyásföldi gyülekezeti ház asztalait. Gyülekezeti napot szerveztünk. A cél: a közös együttlét imádságban, éneklésben, igehallgatásban, egymás jobb megismerése. A délutánt egy kiállítás tette még ígéretesebbé.

Az alkalmat lelkes készülődés és várakozás előzte meg. Az ötlet, hogy kiállítás keretén belül mutassuk meg, hogy szabadidőnkben mivel is foglalatodunk, nagyon jónak bizonyult.

Össze is gyűltek a szebbnél-szebb kézimunkák, festmények, intarziás képek és fényképek, festett bútordarabok, kincsesládák, gyöngyből fűzött ékszerek és díszek.

A délután fényét emelte az Ige, amely az Ef. 6. 1-9 versei voltak. „*Ti gyermekek szót fogadjatok a ti szüleiteknek az Úrban...*” Gyermekek és felnőttek egymás iránti felelősségéről szólt az üzenet. Ugyanakkor mindnyájan az Úr gyermekei vagyunk kortól függetlenül.

A rövid áhítat és imádkozás után közösen énekeltünk zsoltárokat, ifjúsági énekeket, voltak bátrak, akik verset szavaltak, könyvet ajánlottak, énekeltek. Ezek után hálás szívvel

fogyasztottuk a finom házi süteményeket és hideg teát.

Azt hiszem, igazán jó nyárindító alkalom volt ez a délután és örömmel gondolunk vissza a beszélgetésekre, a mosolygós arcokra, énekekre, versekre, azokon a nyári napokon, amikor a hitéletünk egy kicsit „elpilled”. Köszönet mindazoknak, akik segítették az estét szebbé tenni.

Remélem kedvet adtam azoknak, akik nem tudtak eljönni -hiányoztak, de nincsen semmi veszve, jövőre is szeretnénk megrendezni egy ilyen kiállítást és találkozót.

Jó munkát kívánok!

Sasinszki Csilla

Az IGE rólunk szól

(2. rész: A hét gyülekezet és mi)

Ismerve dolgaink Isten előtti fogyatékoságait, próbálom magunkat a mennyei jelenésekben bírált gyülekezetekkel összevetni. Kutatom, **mit mondhat rólunk Isten Fia?** Riadozom, hogy csak nem a szárdiszi gyülekezetnek szóló minősítést kapnánk: „az a neved, hogy élsz és halott vagy.” Nem, ez nem lehet! - nyugszom meg lassan a Krisztussal való tanakodások után. Vannak közöttünk igazán élő hitű emberek, akik szép példával, jó szóval, tiszta tekintettel szeretetben munkálkodva bizonyítják életükkel ezt. Talán az Efezusbéliek vagy inkább a Thiatirabeliekhez hasonlítunk? Közös a felelősségünk, hogy meghalljuk - egyenként és közös-ségként is - ami az IGÉBEN rólunk szól. Ne csukjuk be szemünket és ne dugjuk be fülünket. Az intés nekünk szól, a „mondás”, az Úr bírálata rólunk. Ha hallgatok, ugyanannyira szegyenkezhetek és bánkódhatok, mint a rosszat cselekvő, a farize-usként dicsekvő vagy az ilyenek büvöletébe eső, ezeket pártfogásába vevő. Ha néma maradnék, amikor ezeket hallom, saját vétkeimen túl részes, cinkos lennék az ő képmutatásukban is. Különösen súlyos, **ha a farizeusi önelégültség az imába is belopja magát.** Magukat sokat dicsérő hívők szájából hallottak gyakran visszhangozzák bennem a

Lukács evangéliumában írt intést: „Jaj néktek farizeusok!” Tudom, hogy nekem is szól ez és rólam is. Mindannyiunkat kísért az öntömjénező farizeusi viselkedés: az a „langymeleg” önelégültség, amit kivet az Úr. Ezt művelve talán nem is tudatosul bennünk, hogy „te vagy a nyomorult és a nyavalyás és szegény és vak és mezítelen”. Nem tudok szabadulni a Jézusi példázatban a farizeusról és vámszedőről szóló történetről. Ez a mi mai történetünk is: „Két ember méne föl a templomba imádkozni”. A farizeus mutogatja magát mondván „hálákat adok néked, hogy nem vagyok olyan, mint egyéb emberek...” A vámszedő, aki tudja magáról, hogy bűnös, csak félre állva és sírva vallja meg bűneit és kéri Istent: **„Légy irgalmas nékem bűnösnek.”** Mellé vagy mögé állok és ugyanezt mondom. De jó is az Úr kicsinyei közé tartozni! Csak az a fontos, számon tartson az Isten, ne mondjon le rólam, hogy Istennek, az Atyának Jézus Krisztus által gyermeke lehessen. Válthat-e annak Istennel kapcsolata ilyenné, aki minden áron ki akar tűnni, fel akar tűnni, pl. aki méltatlankodik az egyszerű idős testvér intésén: „aki nagy akar lenni közöttetek, az legyen a ti szolgátok.”(Mk. 10:43) Legyenek akár hányan, akik ezt az intést nem tartják fontosnak, megszívle-lendőnek, én pedig legyek bár egyedül vagy többed magammal, nekünk szólónak tartom ezt az Igét is, és abban a helyzetben, amelyben elhangzott, a leghelyénvalóbbnak. „Aki dicsekszik,

az Úrral dicsekedjék.” (1 Kor. 1:31) Az mentség keresésre használjuk az igéket, Ige a fontos, maga a Megfeszített, az vagy szóvirágokként. Igen, sokszor ezt értünk Szenvédő, a bennünket új életre tesszük: két ige között az igazságot vivő Krisztus, nem a néha megtévedő, elveszítve, megtaláljuk a mentséget, a hangadó többség: nem az, hogyan tudjuk kibúvót, és másokat is „elhitetünk”, szép igeidé-zetekkel, megható megtévesztünk. történetekkel önmagunkat jó színben feltüntetni. Különösen elképesztő az olyan ima, amelyben Istent az emberi akarat szerint próbálják „működtetni”. Persze kereshetjük a mentséget az Igék idézgetésével: például, hogy „kérjete és adatik”, „zörgessetek és megnyittatik”. Hiszen idézgető írástudók vagyunk, és ez felróható nekünk, ha öngazolásra,

Kmeth Jolán

(folytatjuk)

Különös,

hogy a legkisebb címletű papírpénz is olyan nagy értékűnek tűnik, amikor az ember a perselybe teszi, de mennyire jelentéktelen, ha az ABC pénztáránál állunk sorban.

Különös,

milyen nehéz sokszor akár egy évre előre is időpontot találni egy evangéliumi találkozó számára, míg másra alkalomszerűen is van időnk.

Különös,

hogy tudunk örülni, amikor hosszabbítást játszanak egy focimeccsen, és mennyire bosszankodunk, ha az istentisztelet a szokásosnál hosszabbra nyúlik.

Bemutakoznak gyülekezetünk presbiterei

1970-ben születtem Budapesten, itt Árpádföldön élek azóta is. 10 éves koromban kezdtem templomba járni, két év múlva konfirmáltam, majd utána az ifjúsági órákra jártam. Tahiban, egy ifjúsági konferencián, már 18 évesen átélhettem a megtérés csodáját. Ez az élmény máig meghatározza életem, azóta is érzem Isten vezetését. 1994-ben választottak pópresbiterré, majd egy pár évvel később presbiterré. A szolgálat fontos része életemnek. Férjemmel együtt szívesen vállalunk feladatokat gyülekezetünkben. Lehellet is itt a gyülekezet ifjúsági óráin ismerkedtem meg. 1997-ben kötöttünk házasságot. Szakmám: virágkötő, jelenleg szárazvirág kötészettel foglalkozom. Szívesen olvasok keresztény folyóiratokat, Isten ezeken keresztül is tanít és figyelmeztet a hibáimra.

Kedvenc igém: Ézsaiás 43.1/b.

„Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!”

K. Pappné Szalay Andrea

Különös,

mennyire nehezűnkre esik a Biblia egy fejezetét összefüggően elolvasni, és milyen örömmel falunk egy több száz oldalas regényt.

Különös,

hogy egyes szülők olyan sokat aggódnak az iskolai előmenetel miatt, de oly kevés gondot fordítanak a vasárnapi iskolára.

Különös,

hogy mindenki szeretne a mennybe jutni, de anélkül, hogy hinnie, gondolnia vagy mondania kellene valamit.

Mindez nagyon is különös lenne, ha nem lenne igaz.

(Megjelent az Ethos 2002/3. számában)

A Megbékélés Házában

Nem hittem, hogy ilyen nehéz élménybeszámolót írni egy ifjúsági csendeshétről. Akik ott voltak úgyszólván emlékeznek mindenre, nekik elég lenne címszavakat említenem. De mi a helyzet azokkal, akik nem voltak velünk? Nekik írhatnék képeslapszerűen tömör és sablonos mondatokat a csodálatos szálláshelyről (a Megbékélés Háza), a gyönyörű időről, a vidám hangulatról és a sok, színes programról. Ugyanakkor nem lenne szerencsés kihagyni ennek a hétnek a hitbeli, lelki oldalát sem, valahogy mégis úgy érzem, hogy nem tudom megragadni, mélységében visszaadni a lényegét. Én személy szerint testileg-lelkileg zaklatottan, fáradtan, kérdésekkel teli indultam el. Amikor hazaértem nem voltam kipihentebb, nem kaptam választ a kérdéseimre, nem voltak a hátam mögött ábeszélgetett éjszakák, „csak” egy délután, de Isten erre a délutánra készített egész héten. Hagyta, hogy álmos és feszült legyek, és várt. Várt arra, hogy békéljek meg Vele, de először magammal. És csak

azután, hogy nem zakatoltak a fejemben, a lelkemben örökös problémáim, ültetett le egy székre, hogy egy beszélgetésen keresztül meghalljam Őt, és észrevegyem fölém kiterjesztett, gondoskodó kezeit. Azóta sokszor dúdolok egy dalt: „Csak Istenben nyugoszik meg szívem...”

Hajnal Attila

Gyülekezeti alkalmaink

Mátyásföld:

Istentisztelet

Vasárnap 10.30 óra

*(Az istentisztelet alatt a gyermek-
megőrzés a gyülekezeti házban van)*

Bibliaóra felnőtteknek:

Csütörtök 18.00 óra

Hittanóra

Vasárnap 11.30 óra

Ifjúsági óra (25 év fölött)

Vasárnap 17.00 óra

Ifjúsági óra (25 év alatt)

Péntek 17.30 óra

Ifjúsági óra (13-14 évesek)

Szombat 17.00 óra

Fiatal Házasok Köre

Minden hónap második vasárnapján
17.00 óra

Gitáros istentisztelet

Minden hónap első vasárnapján
17.00 óra

Imaóra

Szerda 19.00 óra

Árpádföld: (1162 Menyhért u. 42.)

Istentisztelet

Vasárnap 9.00 óra

Bibliaóra felnőtteknek

Péntek: 14.30 óra

Hittanóra:

Péntek: 16.00 óra

A hittanórák

Mátyásföldön szeptember 15-én,
Árpádföldön szeptember 13-án
kezdődnek.

Hivatali idők:

Hétfő: 10-12 óra

Csütörtök: 10-12, 16-18 óra

Cím:

Budapest 1165 Baross Gábor u. 23.

Telefon: 403-6855

*„Krisztussal együtt keresztre
vagyok feszítve: többé tehát nem én
élek, hanem Krisztus él bennem; azt
az életet pedig, amit most testben
élek, az Isten Fiában való hitben élem,
aki szeretett engem, és önmagát adta
értem.”*

(Gal. 2:20.)

